

Мразъ, подмѣта се, подскача, момиченцето поглежда и дума: „Малка моме, азъ съмъ дѣдо Мразъ-Червенъ носъ!“ — „Далъ ти Богъ добро, дѣдо Мразъ! — Бжди добъръ, старче-бѣлъ, смили се надъ менъ! Додѣ съмъ жива слугинка ще ти бжда, пѣсни ще ти пѣя!“ — Дѣдо Мразъ искалъ да смрази момичето, но му се харесали умнитѣ му думи, съжалилъ го и хвърлилъ му единъ кожухъ дебелъ. Облѣкло се момиченцето въ кожуха, свило крачка и сѣднало. Слѣдъ малко Дѣдо Мразъ пакъ дошълъ и вика: „Малка моме, азъ съмъ Дѣдо Мразъ Червенъ-носъ!“ „Далъ ти Богъ добро дѣдо Мразъ! Благодаря ти, башичко мой, за топлия кожухъ твой!“ И дѣдо Мразъ сложилъ прѣдъ доброто момиченце единъ голѣмъ сандѣкъ, пълень съ подаръци. Сѣднало момиченцето съ кожуха на сандѣка весело и засмѣно! Пакъ дошелъ дѣдо Мразъ подскача и момиченцето по нослето и бузкитѣ щипе. То го поздравило, а той ѝ подарилъ рокля само съсъ злато и сребро обшита.

Облѣкло я то и станало много красиво, много гиздаво! Седи и пѣсень си тананика.

А въ това врѣме машихата помѣнъ ще ѝ струва — банички напекла и на стареца дума: „Хайде мжжо, иди да погребешъ момичето си!“ Тръгналъ старикътъ, а кученцето подъ масата: „Тявъ, тявъ! дѣдовото момиче въ злато и сребро си иде, а бабиното годежници нѣма!“ — „Мълчи, глупчо! На ти баничка, па кажи: „Бабино момиче годежници има, а на дѣдовото само коститѣ ще донесатъ.“

Кученцето изѣло баничката и пакъ залаяло: „Тявъ, тявъ! дѣдовото момиче златно и сребърно си иде, а бабиното — годежници нѣма!“ Бабата и баници му давала и го била, а кученцето все своето си знае, все своета дума: „Дѣдовото мо-